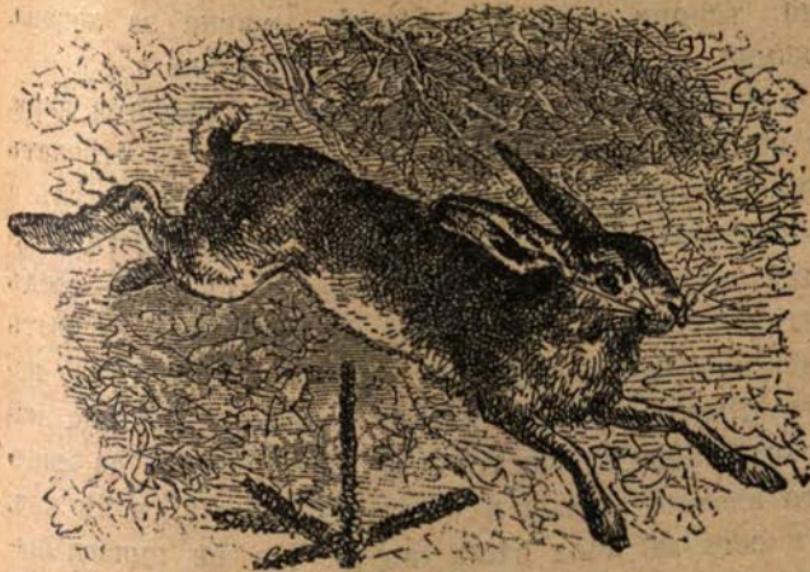

старий егоистъ. Това било знакъ; веднага другитѣ по-
следвали примѣра ѝ. Започнала страшна борба и ста-
риятъ вълкъ, колкото и да се бориль и бранилъ, билъ
задушенъ отъ младитѣ. Но, уви, наследството го
нѣмало: въ разгара на борбата, единъ отъ вълцитѣ
пипналь заека и го изялъ. Когато ядътъ имъ ми-
налъ, вълцитѣ дошли на себе си и тръгнали на
путь. Не имъ било весело: да не ядешъ нѣколко

Заякъ

денонощия — не е шега. Докато гонѣли заяка и
докато се биели, тѣ не забелязали, че почнало да
съмва; а дене не се търси храна. Нѣмало какво да
правятъ — трѣбвало да се прибератъ нѣкѫде на
почивка.

Но, какво е това? Изsvирилъ рогъ. Вълцитѣ
спрѣли; старата вълчица наострила уши. Сърдцето
ї забило силно; тя познавала този ужасенъ сигналъ
и хукнала къмъ гората. Далечъ тамъ стояли единъ